

[Arbejdsministeren]

dige BST-arbejde, måtte slutte i uenighed på enkelte punkter.

Jeg lovede, da vi havde den debat, at jeg ville tilbyde mig som katalysator i forhold til arbejdsmarkedets parter med henblik på at få skabt enighed. Jeg har haft lejlighed til at drøfte det tema med arbejdsmarkedets parter, hvor jeg nævnte for dem, hvad jeg tilbød i Folketinget, og det er mit indtryk, at arbejdsmarkedets parter er villige til at gå ind i en trepartsdiskussion om den fremtidige BST-udbygning med henblik på at få genskabt enigheden på alle områderne.

Jeg tror, at arbejdsmarkedets parter er enige med regeringen og tilsyneladende også med Folketingets store, brede flertal i, at det er vigtigt for fremdriften, for arbejdsmiljøarbejdet ude på virksomhederne, at arbejdsmarkedets parter i fællesskab står bag indsatsen.

Derfor håber jeg på, at vi, når nu vi har fået bearbejdet uenigheden internt i Arbejdsministeriet – altså ikke vores uenighed, men parternes uenighed – og har fundet nogle løsningsveje, kan få en dialog med parterne, der gør det muligt i løbet af ganske få måneder at få skabt en fælles løsning.

Hvis det lykkes, så er tidsplanen, som flere har spurgt om, selvsagt, at vi vil komme med lovforslag inden udgangen af denne folketingssamling med henblik på en førstebehandling, med henblik på en debat, der kan give impulser til en sommerdebat med henblik på, at der umiddelbart efter sommerferien bliver fremsat lovforslag, der så forhåbentlig kan vedtages i bred enighed.

Hvis det ikke lykkes på de få måneder, er min alternative plan, at det må lykkes i sommerperioden, og så kan vi alligevel komme med et lovforslag i begyndelsen af næste folketingsamling med henblik på så hurtigt som muligt at få en vedtagelse her i Folketinget.

Det er ikke sådan, at fru Jette Thomsen bare vil benytte sin indflydelse. Hun har allerede benyttet sin indflydelse og har været med til at påvirke i retning af, at vi skal have en udbygning af BST.

Hr. Taanquist sagde, at der var tale om en nedtoning af Arbejdstilsynets opgaver. Det synes jeg er en fejllæsning af, hvad der står i redegørelsen. Der står nemlig i redegørelsen det, fru Elsebeth Kock-Petersen var inde på, nemlig at der er tale om en omlægning, der

er tale om en omprioritering, der er tale om, at Arbejdstilsynet i fremtiden skal beskæftige sig med det, der virkelig er risiko forbundet med. Man skal beskæftige sig med de tunge opgaver dér, hvor der er fare for sikkerhed og sundhed.

Det gør man for øjeblikket, baseret på en top 11-liste, som er udarbejdet i samarbejde med arbejdsmarkedets parter. Jeg synes, det kunne være ganske udmærket, som hr. Estrup var inde på det, at også Folketinget på en eller anden måde bliver inddraget i en dialog om denne prioriteringsliste, så det giver jeg et positivt tilsagn om.

Der foreligger altså en sådan prioriteringsliste. Man skal ikke tro, at vi starter med Adam og Eva, at vi begynder helt forfra, fordi vi har en debat i Folketinget i dag. Der går et stort stykke arbejde forud, og jeg synes, det er ganske fornuftigt at diskutere, hvordan Folketinget kan komme ind i en prioriteringsdialog på det overordnede politiske plan, uden at vi i Folketinget udvikler os til at være tekniske sagsbehandlere vedrørende ting, vi ikke har forstand på.

Der er altså ikke tale om en nedtoning af Arbejdstilsynets opgaver. Der er tale om en omlægning, sådan at vi til stadighed får den størst mulige forbedring af arbejdsmiljøet ud af de ressourcer, der bliver stillet til rådighed.

Hr. Taanquist var bekymret over, at Arbejdstilsynet brugte ressourcer på at foretage konsekvensberegninger. Jeg kan forstå, at der dér er et problem, som hr. Taanquist skal diskutere med fru Elisabeth Bruun Olesen. Men jeg noterede mig da også med interesse, at hr. Taanquist som en af de væsentligste indledende bemærkninger i sit indlæg faktisk henviste til nogle tal, som han havde fra Arbejdstilsynets konsekvensberegninger, så i hvert fald havde hr. Taanquist haft den nytte af Arbejdstilsynets ressourceforbrug.

Når jeg vender mig til regeringspartiernes ordførere, er det jo meget naturligt, at deres kommentarer kun kan give anledning til, at jeg erklærer mig enig. Det hænger sammen med, at regeringspartiernes ordførere rent faktisk har været med til at diskutere redegørelsen, inden den blev afgivet. Det er nu engang den fordel, man har, når man sidder i et regeringsparti, og derfor er der ikke anledning til mange kommentarer til de indlæg,